

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG

BUREAU & REDACTIE: Drukkerij Collée
REGULIENWAL (Steenderpoort) — TONGEREN —
Postчек № 84865. — Telefoon 12.

AANKONDIGINGEN.

Brief per regel fr. 1,00
Tusschen Allerlei en Provincie-
nieuws, volgens overeenkomst
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels fr. 3,00
Elke regel meer fr. 0,75

Feest van Christus-Koning

ZONDAG 27 OKTOBER.

Om de betekenis van het feest van Christus-Koning goed te doen begrijpen kunnen wij niet beter doen dan de verklaring te ontlenen aan dan wereldbrijf « Quis Primus » waardoor Z. H. de Paus dit feest instelde. Ziehier in het kort, hoe deze Encycloepiek ons het Koningschap van Christus voorhoudt en uitlegt.

Christus is de Koning van al het geschapene om een dubbele reden. Vooreerst omdat Hij Gods Zoon is, z:lf God, Schepper van hemel en aarde. Vervolgens omdat Hij ons heeft verlost, terugkocht uit de slavernij van Satan door zijn liiden en dood. Om de eerste reden is Hij volkomen onze Heester, evenals gelijk de H. Schrift zegt, de pottenbakker meester is van zijn potten, die hij kan maken en breken naar behoefte. Als tweede reden dient erkend dat Hij is de rechtmatige winster der heerschappij. Immers Hij heeft Satan uit zijn tyrannemacht ontzet, de menschen uit de slavernij bevrijd en aangeboden aan den Vader, en van dezen heeft Hij ze als « eeuwige gebied » ontvangen. Zoo ook zal een held om geweldenaar overwinnen, het volk bevrijden, het aan zijn keizerlijke vader onderdanig aanbieden, en het van hem tot koninkrijk voor altijd toegewezen krijgen.

Christus' Koningschap over den mensch moet in ons drievoudig in werking zijn, in ons verstand, in onze wil, in ons hart. Met ons verstand moeten wij zijn geloof aannemen en hooren naar zijn Kerk; met onze wil zijn gedragsregelen uitvoeren; met ons hart neigen en haken naar Hem en zijn bezit, de hemelse goederen en heerlijkheid en naar zijn meerdere eer en volrassen Koningschap, ja, bereid zijn voor Hem te sterven.

Christus heeft dan ook als Koning een drievoudige macht. Hij is wetgever, bestuurder en rechter. Als God gaf Hij ons de natuurwet, die in de Tien Geboden werd herhaald; als Verlosser bracht Hij ons de regels van de Evangelie met de voorschrijven der Kerk. Als bestuurder is Hij het hoofd der Kerk en tevens de opperste Heer der geesten- en menschenwereld, en leidt den loop der gebeurtenissen boven, op en onder de wereld, gelijk Hem goeddunkt. Als rechter oordeelt, beoelent en straft Hij hier op aarde, vooral hiernaans voor etwig bij den dood en algemeen in het laatste oordeel, wanneer Hij in al zijn goddelijk-koninklijke heerlijkheid zal te voorschijn komen.

De mensch leeft niet afzonderlijk, maar van nature, door Gods instelling, in de maatschappij. Christus' Koningschap staat dus over de maatschappij evenzeer als over den mensch in 't bijzonder. Ja zijn Koningsceest is door den Paus vooral ingesteld met de gedachte aan de macht over de maatschappij.

Christus is dus Koning.
Koning van eenieder onzer, Koning van allen.
Koning van de maatschappij.
En als dusdanig moet Hij erkend en gevierd worden.

Moeten al onze lezers morgen op 't feest van Christus-Koning, in huane H. Communie, of in hunne gebeden de diepe eerbiediging en vaste wilskracht putten om Jezus' heerschappij niet alleen in hun hart maar ook in het openbaar leven te huldigen en te doen zagepalen.

Men leze het artikel over het « Nieuwe Chin ». — en men zal vaststellen dat het Rijk van Christus-Koning zich nog gedurig uitbreidt en dat helderzinnige personen in verre gewesten meer en meer den gelukkigen invloed besessen van de leer van Hem, die gezigd heeft. « Mijn juk is zoet en mijn last is licht ».

lastig en vervelend voor anderen. Ze proberen van het leven te maken wat er van te maken is, doen tot het uiterste naar rlicht en vinden daarin het geluk en de voldoening, die aan haar leven kleur en inhoud geven moet.

Er zijn echter ook andere vrouwen, de zwakkeren, die haar kruis wel dragen, — maar onder jammeren en klagen; vrouwen, die haar lot steeds maar vergelijkten met dat van anderen, schijnbaar gelukkig en schijnbaar meer begenadigen; vrouwen, die ongunstig worden voor haar omgeving en door haar eeuwrigdurend geclag haar leven en dat van anderen moeilijker maken, dan het al is.

En dan zijn er de vrouwen, die niet aanvaarden willen: « Ik kan het niet », zeggen ze. « 't Moet », is een levensleed, die ze niet vertaan. En ze onvulten het kruis, om tot de ontzettende ontdekking te komen, dat het kruis haar toch telkens zwaarder en drukkerder, inhaalt. Deze laatste categorie vrouwen is wel het allermeest te beklagten.

Het levensleed, dat wij te dragen krijgen, en waaraan we toch niet kunnen ontkomen, moeten wij aanvaarden, het is misschien gemakkelijker gezegd dan gedaan, maar klagen en jammeren helpt immers niet en als men niet een helder, eerblijk doorzicht toch moet erkennen, dat aan het opgedragen kruis niet te ontkomen is. Is het dan niet beter het te aanvaarden zonder klagen en zeker zonder opstandigheid. Aanvaard het dan gelaten en toon uw kracht, immers God geeft u kracht naar kruis. Laat u dus niet door weemoed en zeker niet door wanhoop overmeesteren, maar werk, en de troost van den arbeid zal u geven worden. Arbeid is de beste medicijn voor zieleleed.

Er zijn van die kruisen, die wij ons heel leven moeten dragen, hetzij door eigen schuld of niet. Denk eens aan die vrouwen, die na haar huwelijck langzaam maar zeker, tot de overtuiging komen, dat ze een verkeerde keus hebben gedaan. Dit is een kruis dat heel wat offers en stryd kost, maar, het moet toch aervaard worden. Sterkte en troost kan ons alleen gegeven worden door arbeid en gebed. Daardoor alleen kan men innerlijk groeien tot die kracht en sterkte om het zoo zware kruis te kunnen dragen en om het schijnbaar kleurloze leven geluk en warmte te geven. Het gewillig dragen van een kruis kan den last merkbaar verlichten.

Er zijn nog zoveel soorten van kruisen, want allen immers hebben wij ons kruis te dragen; het eene lichter, het andere zwaarder, maar niemand gaat vrij van zorgen door het leven. Denk vooral niet dat uw kruis het zwaarte is, maar zie menom u dan ziet g'er altijd, die veel zwaarder en moeilijker om dragen zijn. En het moeilijkste leven is daarom niet het ongelukkigste. Alleen als w'ons kruis aanvaarden met bereidwilligheid en vertrouwen op God, dan zal er ondanks alles toch geluk en warmte in ons hart zijn.

De Krachtproef van den Volkenbond

DE ROL VAN ENGELAND.

Men heeft opgemerkt dat Engeland thans in den Volkenbond de leidende rol speelt, en de onaanneembare taak heeft opgenomen van Mussolini, in het Ethiopisch avontuur, een weg te versperren.

Boven zijne dagbladartikelen lezen we het kriegschend opschrift: « De Januskop van Engeland », voornamelijk met betrekking tot een geheim verdrag van 1925 tusschen Engeland en Italië, nepens heiler invloedstheorie in Ethiopië.

Janus had twee gezichten, en zoo Engeland tergevolge van zijn behendige diplomatie al eens dubbelsinnig schijnt te spelen, moet men toch eerst beginnen met elk geval afzonderlijk te onderzoeken. Vergelijkingen met hetgeen hier of daar gebeurd is zijn slechts schijnredenen, geen ware argumenten. Zoo oordeelde ook Kardinaal Mercier in 1914 wanneer Duitschland de schuld op Engeland wilde schuiven. Hij schreef, ondanks het Deutsche dwangregiem, dat toen hier heerste: « Duitschland heeft zijn eed verbroken; Engeland is er getrouw van geweest; Zoo zijn de feiten ».

Ditzelfde geldt in het onderhavig geval voor den aanval van Italië op Ethiopië. Bij het aanvaarden van Ethiopië als lid van den Volkenbond, en bij naderhand afgesloten tractaten hebben Engeland en Italië, beide, aan Ethiopië beloofd, dat de Volkenbond beschermend zou optreden in geval van niet uitgelokten aanval vanwege een ander land. Zoo wil het artikel 16 van het Pact (of Grondwet) van den Volkenbond.

Met als leidende mogendheid op te treden om dit artikel 16 te doen biesspanen blijft Engeland getrouw aan zijn verbintenissen. Dat het nu juist wil mevallen dat dit optreden gunstig is voor Engeland, en juist valt bijpen de riedingslijnen van

zijn eeuwoude, traditionele politiek doet niets ter zake. De kwestie is slechts: Wie bleef trouw aan zijn belofte, en het antwoord moet luiden: Engeland.

Det in 't oosterhavig geval, de belangen van Engeland geduid worden door de houding, welke gezegd land samman zullen we niet ontkennen. Inderdaad, wanneer men zijn optreden door zoo veel groote en kleine landen ziet goedkeuren, wanneer men weet dat overal de bevolking der koloniën en protectoraten instemt met de gedragslijn door het moederland aangenomen, dan bevalt zich dit laatste op vasten, gunstigen weg. En keurlingen, Mohammedanen en anderz uit de Engelsche koloniën steunen Engeland.

Dit land heeft overigens, buiten den Volkenbond om, o.m., drie vaste principes waaraan de Engelsche diplomatie steeds verhoudt. Elke diplomaat kent die principes, en het volk dat ertoen wil ingaan, moet met de gevolgen rekening houden.

Welke zijn die principes? Vooreerst de overmacht der Engelsche zeevloot. Voor 1914 hiid Engeland streng vast aan het principe dat zijn eigen vloot zoo sterk moest zijn, als die van twee andere, welkdanige landen (two standard power). Duitschland met zijn mededinging op zee had den Britschen Zeeleue verontrust, en h' kwam tot den ondergang der Duitsehe zeevloot. Ofschoon de Duitschers zich voorzichtig genoeft loonden, om hun groote vloot in de Duitsehe havens te houden en ze zoo min mogelijk buitengaat te laten komen, ten einde de op loer liggende Engelsche vloot al te maten en uit te putten, toch ging het op het laatste zooals de Engelsche minister Churchill voorspeld had: « Englands vloot kan niet veyten indien de Duitsehe vloot tehuis blijft. Het verder verloop van den oorlog zal echter toonen dat de Engelsche vloot juist deed wat ze moest doen, en dat ze in den oorlog een beslissende rol speelde. Indien de Duitschers hun oorlogsschepen bijeen te huis houden, dan zullen ze ten laatste uitgezaven worden als ratten uit hun hol ». En juist zoo verliep het. Bij de vredesluiting werd aan de Duitschers opgelegd dat ze hun schepen aan Engeland moesten uitleveren. En die beslissing werd op 20 en 21 November 1918 puntig uitgevoerd.

Na den oorlog, ten gevolge van de groote macht door den Amerikaanse dollar verkregen, moest Engeland wel de gelijktelling van het eetal zijner groote pantserschepen (dreadnoughts) met dat van de Vereenigde Staten aanvaarden, maar tegenover de Europeche Staten bleef het zijn oude overmocht behouden. Ann Italië, indien de machthebbers er anders gelacht hebben.

Een tweede principe is het openhouden van den zeeweg naar Indië. Engeland is geacht aan zijn « Keizerrijk van Indië » dat 350 miljoen inwoners tellt en een onmetelijk afzegt gebied voor zijn producten daartelt.

Engeland heeft zulk gebied nodig, want 75 tot honderd van de bevolking leeft in de steden en moet leven van ingevoerde granen en andere buitenlandse produkten, die met uitgevoerde waren moeten betaald worden.

Op dit oogenblik telt Engeland twee miljoen werklozen. Minder dan ooit zal het nu toelaten dat een bedreiging op den zeeweg naar Indië zou oprijzen. En Italië moest dat weten.

Thans is die zeeweg naar Indië verdedigd door Gibraltar, Malta, Cyprus, het kanaal van Suez, Perim, Aden en de posties van de Perzische Golf. Italië heeft reeds mogelijkheden veroorzaakt op Malta, ter zake van zijne taalstridigheden, en nu wil het in omis positie vasten in Ethiopië. En daar dit land rijk schijnt te zijn in petroleum, anders kan de bezetting van dit land door Italië een gevaar voor de vloot en den zeeweg van Engeland worden. Petrol is inderdaad een onmisbaar voorrecht voor de oorlogsschepen geworden. Zonder deze brandstof kunnen de kruisrups op pantserschepen niet de voor de overwinning noodzakelijke snelheid en beweeglijkheid bereiken. Dadelijk na den oorlog van 1914-1918 rezen er reeds grote moeilijkheden tusschen Engeland en Frankrijk over de petroleum van Mossoul, waaruit men ziet dat de kitelgheid van Engeland op dit gebied tot een algemeen principe moet teruggebracht worden: de verdediging van de zeevracht van Engeland en het openhouden van den weg naar Indië.

Maar een derde, voor ons bijzonder belangrijk principe staat reeds aanwending in de Engelsche diplomatie opgetekend, namelijk: het vrijhouden van België voor de mogelijke vreemde overheersching, die een militair of economisch gevaar voor Engeland zou worden. Daarom heeft Engeland zoo lang gestreden tegen Frankrijk, voor en ten tijde van Napoleon I, daarom was de Engelsche Regering gunstig voor de scheiding van België en Holland in 1830, want de handelontwikkeling der Nederlanden schon een gevaar voor eigen zijverheid te worden. daarom ook in 1914 het beslist optreden tegen Duitschland, toen dit land België's grens geschonden had.

Engeland had eerder moeten spreken, in 1914, heeft men wel eens gezegd. Maar wie de principes van Engelsche politiek be-

leid enigszins nagegaan heeft, moet weten wat er gebeuren ging.

In 1914 na het Duitse ultimatum had M. Hymans, als Belgisch gezant te Londen een onderhand met sir Grey, de tijds Engelsche minister van Buitenlandse Zaken, om hem op d hoogte te stellen en ook wel om de Europeche beschikking te vragen. Het onderhand verloop flegmatisech, want dir. Staatsminister Hymans verhaide na den oorlog over dit Belgisch onderhand: « Terwijl sir Grey sprak bewond zich achter hem een kleine man, die niets zeede, maar die van tijd tot tijd en teeken gaf. Hij was, naar ik vernam sir Nicholson, de bewaarder der tradities van de Engelsche diplomatie ». (1). Men ziet het: Zelfs de fimo minister Grey gaat geen stap voorwaarts, zonder zich te verzekeren dat de vaste richtsnoeren der diplomatie ingevuld worden. Welke verzekering voor de toekomst van ons land, dat op zulke beschikking stoent. Maar ook welke los tevens door degenen die onbezonnen alles willen veranderen zonder de tradities, de onderbinding der euderen te erkennen.

G.S.

... ..

(1) Een verklaring van sir Austin Chamberlain. — Aan desgenen die denken dat 1914 reeds ver achter ons liet komt, zoo juist de gezaghebbende verklaring van sir Austin Chamberlain, gewezen Engelsch minister van Buitenlandse Zaken en heerepfrissche van het in kwestie zijne grondbeginsel der Britsche diplomatie geven. « Het duurzaamste en standvastigste princip van de buitenlandse politiek van Groot Brittanje door de eeuwen heen, verklaart hij is de onafhankelijkheid van de Nederlanden: 't is daarvoor dat wij onze grootste oorlogen ondernomen hebben tegen Philip II, tegen Lodewijk XIV en Napoleon ». Hij voelde er aan toe dat het verdrag van Locarno met dit princip overeenstemt en dat Engeland aan het gegeven woord wil trouw blijven: « Wat wij gedaan hebben in 1914, toen het tractaat van garantie van België in spel was, zullen wij doen voor het verdrag van Locarno ».

De Oorlog in Ethiopië

Hoe staat het emise? — Trage opmarsch.

De stand der zaken is juist zoodat wij van het begin hebben aangezeven.

De Italianen hadden verwacht, spoedig vooruit te geraken. Maar hun opmarsch is zeer traag gebleven. Om het Noordelijk front zittende ze nog altijd op de lijn Aksum-Adizat. De vraag is zelfs of deze laatste plaats wel in Italiaanse handen is. Het front bevindt zich dus maar op een voorigtal kilometers van de grens der Italiaanse kolonie, Erythrae. Volgens berichten zouden de Italianen hun opmarsch naar Makalé voorbereiden. Makalé ligt op 40 kilometers ten Z. van Adooa en kan hun een ernstige door de Ethiopiërs hetwist worden, want de Italiaanse vliegtuigen verkenden er troepenconcentraties van de Ethiopiërs.

Het oordeel van een Engelsch generaal.

De Engelsche generaal Templer heeft oordeelt eveneens in « Daily Telegraph » (21-10-1935):

Indien de Italianen met hun huidige opmarsch voorwaarts komen, zullen zij drie jaar noodig hebben om tot de hoofdstad Addis-Ababa te geraken, aangezien zij slechts zeven maanden droog seizoen per jaar tot hun beschikking hebben. De generaal staf van het Italiaansche leger schijnt inderdaad, voor eenige maanden reeds erop gewezen te hebben dat het nu stens drie jaar zou duren, alvorens men Addis-Ababa zou bereiken, om dat de ontfewering van het overize grondgebied van Ethiopië nog drie of vier jaar zou vragen.

Het Italiaansche legerbericht of communiqué.

Daar men niets van het voornaamste front weet mede te doen, drukt het legerbericht der Italianen op de operaties in het Zuiden, langs den kant van de Italiaanse kolonie van Somaliland. Zij noemen de innamen van de stal (sic) Skilave aan de Webi Shebeli een voornamelijk operatie. Omgekeerd las men in dieke blakett in de dagbladen, dat de Ethiopiërs de stad (sic) Gorahoh koest wat kost zouden trachten te behouden. Dat is het belang van beide dorpen, — want het gaat hier niet om steden — erg overrijven.

Een weinig aardrikskunde.

Als bewijs. Ge vindt ze misschien niet op uw kaartten. Zoo ge een tamelijk groote kaart hebt zoek dan even ten Noorden van de breedtelijn 6, en ge zult dan tevens zien hoe ver men nog van de belangrijke stad Harrar verwijderd is. Om een paar cijfers te geven. Te Skilave is men nog meer dan 100 kilom ten Zuiden van Gerlogubi dat als eerste doel in deze strek door de Italianen beoogd werd. Gerlogubi, dat een centrum van karavanwegen is, ligt even ver van de Ethiopisch-Italiaanse grens als Oeal-Oeal, de beruchte plaats, die wegens de grensincidenten aan de Italianen voorwondel gaf om in te grijpen. Oeal-Oeal ligt op 80 kilom, ten Noord-Oosten van

Gerlogubi, en beide plaatsen zijn in vogelvlucht nog 450 kilom, van Harrar verwijderd. Deze voornamste hankstas, aan den spoorweg van Addis-Ababa naar de Fransche haven van Djibouti, moet als d' d van de militaire operaties der Italianen in het Zuiden aanzien worden. Anders zouden die even zin hebben want toevoegde van de woestijn in deze strek van Somaliland, gaan ze met groote moeilijkheden gepaard.

« Besluit is dus, zooals in ons overzied in « De Postrijder » van 12 October jl.: Tot nu toe zijn allen de operaties aan het Noorderfront in het oog te houden.

De wapenvoorziening.

Natuurlijk indien men erin gelukte den spoorweg van Djibouti naar Harrar en Addis-Ababa ergens te vernietigen, zou zulks de Ethiopisch bevoorrading in wapenen bemoeilijken. Maar tot nu toe schijnen de Italiaanse vliegtuigen daar niet in gelukt te zijn.

Ten gevolge van de beslissing van den Volkenbond waardoor de uitvoer van wapenen naar Ethiopië vrij werd, komen de wapen en munitie nu in dit land overvloedig toe. De grootste hoeveelheden lags België, Engelsche haven ten Oosten van Djibouti. Kan die bevoorrading eenigen tijd achterblijven dan zullen de Ethiopiërs welder voldoende uitrust met. Volgens berichten van oorlogscorrespondenten is het wonder hoe spoedig ze zich van de moderne snelle-gegeverenen leeren bedienen.

De overloopers.

Wij schrijven reeds dat men het belang van de afvaligheid van den ras Gussa of Goksa niet moest overschatten. Ondanks de pogingen van de Italianen om door gunsten en bevoorrading de bevolking der bezette stricken te winnen, kondiet men ons nu aan dat belangrijke groepen den ras Gussa vertaan hebben en tot de Ethiopiërs toekeeren.

Daaruit zal men besluiten dat er nog geen vast aangevochten front bestaat. Het tegenovergestelde zou overigens in een zoo groot en uitgebreid bergland als Noord-Abysinie of Tigré is zeer bovendien.

Besluit. — Men ziet dat men bij het lezen van dagelijkse oorlogsberichten niet moet wezenlijk nieuwsgief, dan men in een enkel weekartikel kan samenvatten.

G.S.

De Volkenbond en zijn beslissingen

... ..

Een voorzigtigke.

De Volkenbond trof dus beslissingen om den handel en bijgevolge de bevoorrading van Italië te bemoeilijken. Dat reeds herbeding van hetgen Napoleon I reeds poogde te doen met d Engelschen. Wanneer hij vaststelde dat al zijn overwinningen op het Europeische vasteland met bij macht waren om den hardnekkigen tegenstand van Engeland te breken richtte hij met de medewerking van heel Europa de blakete van Engeland in (de bloecs continental). Deze poging mislukte, gaf anleiding tot den afval van Rusland en den ongelukkigen veldtocht van 1812.

Overeenkomst en verschie.

Maar Engeland is Italië niet. Daerbij in de huidige omstandigheden heeft men te doen met de vrijwillige medewerking van vijftig Staten van ganseh de wereld. Maar van het begin af staan ook enige machtige Staten afzijds of zeggen dat ze niet no-doen, namelijk de Vereenigde Staten, Duitschland, Japan, Brazilië. Kan dit niet heel het plan in de war stellen?

De geldmarkt.

Dit is mogelijk, maar men mag een bijzondere factor niet uit het oog verliezen, namelijk de geldmarkt. Engeland was in het begin der 19e eeuw reeds de groote financier der ondernemingen terwil Italië mist in dit opzicht erg in het nauw zit; reeds voor den oorlog en nu nog veel meer.

Huidige uitwerking in Italië.

Reeds van nu af maken de hogere en midden klassen van Italië zich erg bezorgd, wegens de schommelgingen van de Era. Het gevolg is dat men tot aankoop overgaat van allerlei zaken. Men vreed inflatie en op de Beurs van Rome wordt de Italiaanse lira reeds met een verlies van 10 t honderd verkocht. Ondanks de strenge bewaking aan de grenzen stelt men toch een toegenomen smokkelhandel van devizen (goudwaarde) vast, zooals het toenemend getal vooronderlijngen uitwijst.

De armere klassen trachten voorraad op te doen en van een anderen kant kan men dagelijks in de dagbladen de lijst vinden van magazijnsluitingen omdat zij in afwachting van hogere prijzen trachten de waren in te houden.

Onderhandelingen.

Ten gevolge van den tragen opmarsch der Italiaanse troepen, van de beslissingen van den Volkenbond nepens de eene